

závěru rozsudkovému povahy ryze skutkové, podle něhož si stěžovatel byl od počátku, jakmile se M. a obžalovaný W. začali vyptávat, dobře vědom toho, že podává informace pro cizí stát (Německo) a že jeho informace budou také vyzrazeny německým kruhům výzvědným. Zjišťují-li však rozsudek dále, že bylo stěžovateli též známo, že skutečnosti, o nichž podával oběma řečeným informace, jsou takového rázu, že mají býti v zájmu obrany republiky před cizí mocí utajeny, je zmateční stížnost v nepravu také, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle čis. 10 § 281 tr. ř. namítá, že stěžovatele, který prý jednal z pouhé nedbalosti, bylo správně uznati vinným jen přečinem podle § 6 čis. 4 zákona na ochranu republiky. Opravňovalať rozsudková zjištění nalézací soud k výroku, že také čin obžalovaného N-a zakládá objektivní a zejména i subjektivní skutkovou podstatu zločinu vojenské zrady podle § 6 čis. 2. odst. první téhož zákona. Bylo proto zavrhnouti obě zmateční stížnosti jako bezdůvodné a v jednotlivostech i jako po zákonu pokud se týče vůbec neprovedené.

Čís. 3157.

Ani předpis § 226 tr. ř. ani ustanovení §§ 72—74 tr. ř. nejsou ohroženy zmatečností (čís. 3 § 281 tr. ř.).

Stížnost podle § 114 tr. ř. nemá zpravidla odkladného účinku.

Ideální souběh zločinu podle § 132 tr. z. s přestupkem podle § 20 čis. 2 zák. ze dne 11. července 1922, čis. 241 sb. z. a n.; pojem »svádí«.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1928, Zm I 24/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 29. listopadu 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 tr. zák. a přestupkem vyzývání ke smilstvu podle § 20. zákona z 11. července 1922, čis. 241 sb. z. n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čis. 4, 5, 9 a) a 10 § 281 tr. ř. Důvod zmatku čis. 4 § 281 tr. ř. je podle zákona uplatňován pouze tehdy, je-li tvrzeno, že postup nalézacího soudu při hlavním přelíčení spočívá v některém ze směrů tamtéž blíže naznačených na porušení nebo na nesprávném použití zákona nebo zásad řízení, zabezpečujících trestní stíhání neb obhajobu obžalovaného. Nepřicházejí tudíž jako jeho doličování vůbec v úvahu vývody, jimiž se zmateční stížnost snaží dovoditi nesprávnost usnesení radní komory ze dne 26. listopadu 1927, a ze dne 28. listopadu 1927 před hlavním přelíčením. Vlastním cílem podání obžalovaného, o nichž bylo rozhodnuto řečenými usneseními, včetně jeho prohlášení, že odmítá celý krajský soud v Táboře, bylo dosíci odložení nařízeného již hlavního přelíčení pro nemoc

obžalovaného. Tento důvod odložení přeličení odpadl již vzhledem k tomu, že podle protokolu byl obžalovaný při hlavním přeličení osobně přítomen. Návrh opětovaný při něm s tou obměnou, by přeličení bylo odročeno až do doby, kdy druhé usnesení vejde v moc práva, tak, by obhájce mohl po případě uplatňovati jeho zmatečnost, byl nalézacím soudem právem zamítnut již vzhledem k tomu, že ani předpis § 226 tr. ř., jehož porušení vytyká prvému usnesení stížnost obžalovaného, ani ustanovení §§ 72—74 tr. ř. nenáleží mezi ony předpisy, jichž dbáti jest pod zmatečností ve smyslu § 281 čís. 3 tr. ř. Při tom se podotýká, že podle § 114 tr. ř. nepříslušela obžalovanému stížnost proti prvému rozhodnutí a že nemohla míti odkladného účinku, který zpravidla nepřísluší ani stížnostem podle § 114 tr. ř. přípustným. Ostatně je nepochybné, že zamítavé usnesení nemohlo míti škodný výsledek, neboť stížnost sama netvrdí, že byl soud při rozhodování proti obžalovanému zaujat. Okolnost, že sborový soud, pokud se týče radní komora jednaly po zákonu podle § 114 tr. ř., zajisté nemůže býti považována za zaujatost.

Důvod zmatečnosti čís. 9 a), 10 § 281 tr. ř. neprovádí zmateční stížnost způsobem, vyhovujícím předpisu § 288 čís. 3 tr. ř., dovozujíc, že obžalovaný M-ovou ke smilnému činu nesvedl, nýbrž naopak ona jeho, a že tu není proto skutkové podstaty zločinu podle § 132 tr. zák. Zjišťujeť rozsudek, že obžalovaný M-ovou k souloži přiměl, a je vůbec z rozsudku zcela nepochybně patrné, že nalézací soud vycházel při tom ze správného právního názoru, podle něhož »svádí« ve smyslu § 132 tr. zák. ten, kdo přiměje osobu (svěřenou jeho dohledu), by s ním spáchala nebo snášela jakýkoli smilný čin, ač k tomu nedala podnětu ani výslovným vybídnutím ani nemravným chováním nebo způsobem života. (Rozh. čís. 2700, podobně též čís. 2135, 2494, 2566, 2644, 2966 a j. sb. n. s.). Skutkovou podstatu zločinu podle § 132 tr. zák. zakládalo by však jednání obžalovaného i tehdy, kdyby osoba, svěřená jeho dohledu, na níž se činu dopustil, byla v době činu dosáhla již věku 16 let. Pouhým odsouzením obžalovaného pro zločin podle § 132 tr. zák. nebyla by tudíž došla výrazu další skutečnost, zjištěná rozsudkem, že Marie M-ová nedosáhla v době, kdy ji obžalovaný ke smilstvu sváděl (a také skutečně svedl), ještě věku 16 let. Není tudíž zmateční stížnost v právu ani, pokud spatřuje další domnělý právní omyl rozsudku v tom, že jím byl obžalovaný uznán vinným nejen zločinem podle § 132 tr. zák., nýbrž i přestupkem ve smyslu § 20 (čí. 2) zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n., neboť teprve odsuzujícím výrokem ve směru posléz naznačeném byla vyčerpána ona složka jednání obžalovaného (věk sváděné osoby pod 16 let), která je činí trestným také podle uvedeného zákonného předpisu.

Čís. 3158.

Promlčecí lhůta činí při přečinu podle čís. 2 § 486 tr. zák. jeden rok a počíná dnem, kdy pachatel učinil poslední dluh nebo poslední splátku na úkor věřitelů (dnem, kdy způsobil věřitelům nepodáním návrhů v § 486 čís. 2 tr. zák. uvedených určitou škodu.